

Та Нора, с която се запознах в 6 ч. сутринта в чата, ми пише:

- Кога пристигаш?

И ето ме пак леляща в облаците ... към нови земи и нови приключения! Облачетата все така безкрайно бели, пухкави и меки... сякаш като мечтите ни... уж на една ръка достояние, а така миражно недостижимо далечни и недосегаеми.

- Знаеш ли какъв е другият ми никнейм? - казва Вили. - Almost Blue (почти тъжна).

- Ааа, синьото е тъжен цвят, но също така и силен, уравновесен...

Е, това е само за успокоение!

- Вили, за утре пак и още от сега смени цветовата гама... Виждаш колко лесно давам съвети, но като се погледнах... цялата в синьо!!! Даже и душата ми! Кой беше казал: "Синини по душата"?...

... ХАРЕСВАМ Suisse airlines и шоколада, който прахоснически раздават в него, и милият екипаж. Имам числом и словом 100 евро в джоба си, "almost blue" май и на мен ми приляга идеално! Никаква застраховка и страх в изобилие. Но страхът винаги е бил движещата сила в нашия свят, нали? След любовта, разбира се, та чак след тях парите.

...Барселона! Поток от щастливи, достигнали целта си хора. И аз там!?!

Намирам багажа си... еее, сега вече може да си го вземем:):) Възрастна жена държи високо табела с моето име. Симпатична. Ехееей, колко приятно е да видиш, че някой те чака! Усмихнат!!!

Отново "Hola" и отново усмивка! Нали разбирате, че това не е възможно да не усмихне и теб!

Гладко ново шосе, край нас изумително добре поддържани ниви, градини, почти задължително по средата голяма красива къща от типа "Златни пясъци"... с басейн! Е, това не бяха представите ми за селска къща! Но както и да е!

- Гледай - възмутеният глас на Нора ме сепва, - колко са мръсни тези животни!

Гласът на Нора е толкова възмутен, че дори ме разсмива.

- Кметството ще ги съди тези. Как може да изоставят така горките животни!

Малееее, аз не казвам нищо... мълча. Ами то тогава много българи ще трябва да пострадат!

- Даааааа, ужасно! - казвам нещо, да не е без хич.

- Ще спрем за малко в онова селце, да видя мама - чувства се нежността в гласа на Нора.

... Обичта и преклонението пред майката тук е нещо, което хем ме кара да настръхвам от респект към испанците, хем ни кара мило да се смеем...

... Приятел на Кунка (шефът на българското сдружение тук) - испанец, градинар, все й разказвал за семейството си, за децата си... И тя: "Покажи ми тяхна снимка." Вади човека портфейла си и започва: "Виж колко е красива, колко е елегантна." И Кунка гледа, там на снимката – една доста възрастна жена... Притеснила се жената как да му каже, че тази на снимката си е доста възрастничка за него... А градинарят продължава: - Ама нали е красавица майка ми?

Човекът нямал снимка на децата и жена си, но с гордост носел снимка на майка си! Но да беше само той! Да видите какви сцени по телевизията! Големи мъже държат майките си за ръка... Целувки, сълзи, гледат ги така, като че ли са Джина Лолобриджида или... Наоми Кембъл! Ами, красиво е... ама и малко необичайно за нас, защото българските мъже считат, че не е мъжкарско да целунат майките си. Та, озоваваме се ние пред голяма красива каменна къща, с арабски привкус. Не може и да бъде другояче, след като маврите са били тук 7 века, оставили са не само миризмата на сандалово дърво, но са белязали и оцветили архитектурата и родословието... и семейните нрави...

... ЦВЕТЯ КАТО ГОЛЕМИ ШАРЕНИ ОБЛАЦИ заливат улицата... кротко развяват листа, наредени покрай каменните стени на къщите. (И чудно – никой не ги обира, за да ги продаде на пазара!!) Показват се закачливо из балкони и прозорци... но не миришат. Беше странно да разбере, че тук в Каталуня цветята нямат миризма! Но и в Андалусия единствено *Flama de noche* ухае... но само нощем! И да разбере защо толкова се цени българското розово масло.

И ако селските "къщурки"(:):) не бяха представата ми за такива... селските "женици" направо ме нокаутираха!!! Изящен маникюр, червило, добре поддържана коса, педикюр... както разбрах по-късно, нещо като "задължение" тук... very Arabic! Та селската "отрудена" жена (испанките по традиция не работят, а ако решат, срещат яростната съпротива на цялото съпружеско войнство. И ако се съмнявате, включете на испански тв канал – гарантирано всеки ден има набита или даже убита съпруга, просто защото е решила да защитава правата си, да работи или... да се разведе) изглеждаше на светлинни години от моята "градска" майчица, а и от много "градски" жени въобще! Но най-лошото беше, че и любопитната съседка изглеждаше така, че и нейната приятелка... Е, това вече беше много за един ден!

По-късно разбрах, че испанците трудно допускат чужденец в дома си. Дори можете да видите приятели търпеливо да се изчакват отвън на улицата.

Тук когато ме попитат: "А какви са българите?", отговарям: "Малките ни селца са красиви и така автентични... все още! И ако ви се случи да замръкнете без да има къде да преспите, просто почукайте на коя да е врата. Българинът ще отвори вратите си: "Хайде влизай, приятелю, че ракията не чака!" Ще сложи веднага масата, ще ви отдели най-добрата си стая, за да преспите и на изпроводяк ще ви напълни шепите с орехи и задължително шишето с гроздовата.

Такива сме - различни, гостоприемни, весели, топли, любопитни да научим всичко за света и съседите си.

... Сега, след толкова дълъг престой извън България съм абсолютно убедена - няма такова "животно"! Българинът е нещо уникално! И да ме извинят мъжете, но това е заради българската жена. Не зная защо е така... може би заради онези български

болярски жени, които за да

се спасят от османския меч или харем, потърсили убежище сред обикновения народ и научили през дългите зимни дни селската необразована жена да шие и везбова, да се тъмки и пее онези красиви български песнопения, излетели в Космоса!... А може би заради социализма, дал ни невероятно добро образование, другарски дух, спорт и улиците "Направи си сам":):) Та когато се наложи дори поправяме и контакта, ей така пеейки си: "Дай ми светлина, подари ми обич!"

А и заради разнородната кръв, преминала през границите ни, смесила се и дала тази разнолика специфична българска хубост. Българинът - толкова специфично уникално творение и толкова самоиронично, почти екзхибиционистично иронизирайки се, осмивайки недостатъците си и неосъзнавайки силата и духа на характера си.

Е, затова ние с Кунка сме се обзаложили на каса бира, че един ден България ще стане над рая на света.

Милена Марева

за Народно дело

15 май 2007

Копирането на материали и снимките без съгласието на редактора е забранено.
Позоваването е задължително.

{AG}MILENA/TRIPS/3{/AG}

{jcomments on}